

Giới thiệu [Truyện Ngắn] Lá Thư Tình Gửi Muộn

Thể loại: Truyện ngắn

Tôi biết đến anh qua một cơn mưa bất chợt của thời tiết mùa đông!

Anh giống như một cơn gió khẽ mỉm cười rồi bước qua tôi

Bạn đang đọc truyện [Truyện Ngắn] Lá Thư Tình Gửi Muộn được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Lá thư tình gửi muộn

Tôi biết anh trong một ngày mưa bất chợt của mùa đông se lạnh! Cái lạnh se se làm lòng tôi cảm thấy cô đơn quá đỗi! Anh đến bên tôi nhẹ nhàng như cơn gió thoảng khẽ mỉm cười rồi vội lướt qua. Tôi nhớ như in ngày đó thời áo trắng, tà áo dài cấp sách bước từng bước chân nhẹ nhàng và thuần khiết.

Đang đi bộ trên vỉa hè có nhiều tán cây nối liền theo dãy, từ màu nắng điểm xuyên những ánh sáng xuyên qua kẽ lá in hằn trên mặt đất đang dần dà chuyển mình thành một màu buồn của chiều mưa lạnh lẽo, đơn côi! Tôi chạy nhanh đến một hiên nhà gần đó để tránh cơn mưa bất chợt, và ở đó... Tôi gặp anh! Anh cũng như tôi vào hiên nhà để tránh né cơn mưa u uất của trời, mưa càng ngày càng nặng hạt thêm thôi, gió cùng mưa hòa nguyện làm một ào vào người cả hai chúng tôi. Người tôi lạnh quá run lên bần bật, anh xoay người mỉm cười nhìn tôi. Ôi! Đôi mắt đẹp quá nhưng nó mang theo cái gì đó sâu thẳm xa xôi, người xưa thường nói: "Đôi mắt buồn là đôi mắt đẹp." Giờ thì tôi hiểu câu nói ấy rồi. Mắt của anh long lanh nhưng cứ thoáng thoáng hướng nhìn xa xăm lắm cứ như ánh mắt ấy chỉ hướng mãi về một hình bóng nơi đâu, nhưng chỉ đứng chờ trong sự vô vọng mà thôi! Đôi môi anh mỉm cười rất đẹp, nụ cười của anh tươi như hoa mới nở ngày đầu xuân, như kiểu người ta hay gọi: "Cười tỏa nắng" ! Tôi cứ nhìn anh như thế đến khi anh lên tiếng hỏi, tôi mới hoàn hồn.

"Này! Mắt tôi dính gì à?"

Giọng anh trầm và ấm lắm hay vì nơi cơn tim tôi đang ấm dần lên đây?

Tôi giật mình! Ngại ngừng mỉm cười nhẹ:

"Dạ, Không ạ! Mà anh cũng là học sinh trường Tôn Đức Thắng đây sao?" Tôi bắt chuyện để chữa ngượng cho hành động của mình.

Anh trả lời: "Vâng! Tôi học lớp 12C, thế còn bạn?"

"Em vừa chuyển tới trường được vài ngày ạ! Em mới học lớp 10 thôi ạ!" Tôi mỉm cười đáp lại anh.

Anh chỉ cười và xoay mặt hướng về phía mưa đang trút xuống. Có một nỗi buồn trĩu nặng trong tôi, tôi muốn xích gần lại anh hơn nữa nhưng anh chỉ đứng thế nhìn mưa, mặc dù tôi muốn nói chuyện với anh nhiều hơn thế nhưng chỉ biết đứng nhìn lên anh! Từ gương mặt khôi ngô kết hợp với mái tóc đỉnh acmani gọn gàng đến dáng vóc cao to vững chãi và dáng đứng cũng đầy bản lĩnh của một chàng nam nhi, hai tay anh đút vào túi quần tây được ủi thẳng bóng, đôi vai rộng cùng cái lưng thẳng như những người lính đứng chào cờ nước hát quốc ca và ánh mắt buồn ấy cứ hướng ngoài mưa! Tôi nhìn anh mãi mà không biết chán nhưng nỗi lòng tôi cũng buồn theo ánh mắt ấy nơi anh. Phải chăng lòng anh có rất nhiều sầu muộn mà không thể nói ra với bất cứ ai? Đột nhiên ý nghĩ muốn trở thành người tri kỷ của anh trĩu nặng trong tôi, nhưng tôi biết tôi đâu có đặc quyền ấy! Tôi chỉ là một cô bé trú mưa qua đường hoặc hơn thế thì cũng chỉ là một cô nữ sinh cùng trường mà thôi! Tôi và anh cứ đứng như thế... Cơn mưa hôm nay dài đến gần hai tiếng đồng hồ, thế mà tôi cảm thấy ngắn ngủi mới lạ làm sao? Mưa dần dần nhẹ hạt rồi dứt hẳn, ánh sáng trong lành lại trở về trên bầu trời xanh, cầu vồng bảy sắc tô điểm một vùng trời rộng lớn cứ như trời buồn trời khóc đã rồi lại cười tươi.

"Minh về trước đây, Tạm biệt!" Anh mỉm cười chào tôi đi trước, tôi chỉ biết gật đầu trả lời anh.

Anh đi rồi tôi vẫn đứng đó nhìn theo bóng dáng anh từ phía sau, dáng đi hiên ngang của một người lãnh đạo ở tương lai, tôi mỉm cười nhìn theo cho đến khi anh khuất bóng mới rời khỏi mái hiên của ngôi nhà bước đi về hướng ngược lại với anh. Có lẽ trên đời cũng sẽ có nhiều cuộc gặp gỡ như thế, chỉ là lướt qua nhau nhưng đủ để làm ấm áp cơn tim của một người!

Hôm sau tôi đến trường với một tinh thần vui tươi, bước đi trên đường hát vu vơ bài ca nào đó, tay vờn về những lọn tóc buông dài trên vai, tôi hay dùng ngón tay xoắn những lọn tóc của mình khi vui vẻ, chợt thấy cơn mưa hôm nay tươi đẹp quá, mặt trời sáng rực cả một vùng trời bình yên, chân tôi cứ bước và bước đi thanh thoát tới cổng trường lòng lại thấy âu lo, vào đến cổng mắt cứ kiếm tìm bóng anh nhưng mãi mà không thấy! Lòng chợt buồn bước từng bước nặng nề vào lớp học, cơn gió tuổi 16 thất thường quá nhỉ? Vui đó rồi buồn đó chẳng hiểu luôn. Năm tiết học trôi qua lòng tôi buồn rười rượi, chẳng có cái gì xâm nhập được vào đầu ngoài hình bóng anh! Có phải chăng tôi yêu đơn phương không nhỉ? Suy nghĩ thoáng qua làm tôi rùng mình, lay lắt cái đầu vài cái xua đi ý nghĩ vừa rồi. Tôi ôm cặp bước ra về khi kết thúc buổi học đầy hình bóng của anh, tôi bước đi lững thững như kẻ mất hồn. Chợt có vài tên côn đồ ở đâu ra tính dở thoát "*xôm*" đẩy mà!

Tên đầu đàn trong ba thằng đứng chặn lối đi của tôi, cất tiếng:

"Cô em xinh đẹp. Đi học về à!" Về mặt đầu già làm tôi muốn đá cho hắn một cú liên hoàn cước cho chưa thoái "xồm."

Tôi lùi về phía sau, mặt vẫn đanh đá, nói: "Các anh muốn gì?"

Ba gã tiến tới miệng cười giễu cợt, hai tay cứ xoa xoa vào nhau như kiêu: "Chu cha! món mới ngon tuyệt cú mèo."

Tôi vừa định cho ba gã biết bốn cô nương đai đen nhất đẳng takewondo là như thế nào? Thì một con đại bàng từ đâu bay tới một cú xoáy ba kẻ tội đồ ngã nhào dưới đất kêu ca

"Ui da, đau quá. Ui... ui đau quá..."

Tôi nhìn lại thì thấy anh, mắt tôi căng tròn hơn cả bóng đèn sợi tóc. Anh lại ghi thêm điểm trong lòng tôi nữa rồi, ba gã kia một phen sợ chạy mất xát. Anh tiến lại gần, hỏi tôi:

"Bạn không sao chứ?" Về mặt có phần lo lắng.

"Dạ! Em không sao ạ! Cảm ơn anh rất nhiều!" Tôi cười mắt cả mí.

"Không sao thì tốt rồi!" Anh thở phào nhẹ nhõm.

"Hi! Em nhớ hướng kia mới là đường anh về nhà mà?" Tay tôi chỉ chỉ về hướng ngược lại của mình.

"À! Hôm nay tôi đi học guitar."

"Anh biết đàn guitar ă? Anh giỏi thế!" Ánh mắt tôi đầy thán phục bản lĩnh và tài nghệ của anh.

Anh mỉm cười, nói: "Nhà bạn gần đây không? Để tôi đưa bạn về!"

Tôi nghĩ thầm: "Đây không phải là mơ đấy chứ? Anh ấy bảo đưa mình về!" Tôi cười toét cả miệng: "Dạ! Nhà em gần đây thôi, qua con hẻm này là tới! Có phiền anh không ă?"

Anh bình thân trả lời: "Không sao! Tôi đi ngang qua đó mà, tiện thể đưa bạn về cho an toàn ơ."

"Dạ! Cảm ơn anh." Tôi hí hửng cất bước. Về đến nhà không quên tạm biệt và cảm ơn anh một lần nữa, anh chỉ cười giờ tay bye tôi.

Những ngày sau đó tôi vui và yêu đời đến lạ, nhưng đôi khi nghĩ về ánh mắt của anh. Nó buồn quá, cảm giác khi nhớ về đôi mắt ấy làm tôi nôn nao rất khó tả...

Những ngày học tiếp theo tôi vẫn cứ kiếm tìm bóng anh nhưng không thấy, tôi có phần lo lắng... Muốn đi hỏi một ai đó về anh nhưng chợt nhớ ra hai lần gặp mặt tôi đều chưa hỏi tên anh! "Tôi đúng là một con ngốc mà, mỗi cái tên cũng không hỏi được!" Tôi tự trách mình.

Từ sau ngày ấy tôi không còn gặp lại anh, tôi không biết lý do là gì? Một chút cũng không! Con tim tôi dường như thổn thức vì anh mất rồi, càng ngày hình bóng anh càng lấp đầy trong tôi, ăn cũng nhớ anh! Học cũng nhớ anh! Ngủ cũng nhớ và mơ thấy anh! Tất cả mọi hoạt động và cuộc sống của tôi đều có anh trong tưởng tượng, có phải tôi đã yêu anh rồi không?

Rồi một ngày vô tình đến nhà con bạn chơi thấy bức ảnh anh hai nó chụp với người bạn và người bạn ấy chính là anh, anh của lòng tôi, anh của chiều mưa bất chợt, anh của sự che chở trong tôi. Tôi buột miệng hỏi con bạn:

"Người đó là ai thế nhỉ?"

Nhỏ trả lời: "Bạn anh hai tao đấy! Vừa mới mất được hơn một tuần!"

Tôi sững người, lắp bắp hỏi lại: "Mày vừa nói gì thế?"

"Anh ấy bị tai nạn giao thông, mất hơn một tuần rồi!" Nhỏ đáp có chút buồn

Tôi như con rồ, phóng như điên như dại chạy điên cuồng khỏi nhà con bạn, tôi chạy rất nhanh cứ như thể nước mắt tuông lã chã, cứ như thể tôi cứ chạy không biết mình chạy đi đâu, tôi khóc! Khóc rất nhiều khóc nức nở tôi không biết mình chạy như thế trong bao lâu? Trời lại trút cơn mưa và sấm rền dữ dội, tôi ngã quỵ giữa đoạn đường vắng tênh, tôi cứ ngồi như thế khóc cùng với mưa, khóc cho sự đột ngột, khóc cho tiếc nuối, khóc tức tưởi, tay tôi đâm xuống nền nhựa đường máu chan hòa vào mưa và nước mắt, tôi thấy tim mình sao đau quá, nó bóp nghẹt cổ họng tôi, nó làm tôi đau quá nó làm tôi muốn ngừng thở... Nó làm tôi muốn buông bỏ tất cả và rồi tôi ngất lịm...

Tôi tỉnh dậy trong căn phòng nồng nặc mùi sát trùng sọc lên tận óc! Tôi mơ màng chớp chớp đôi mắt, tay tôi dụi dụi mắt xong thì thấy bóng dáng nhỏ bạn và mẹ tôi ngồi đó! Họ cười tươi nhìn tôi, hỏi:

"Nhì! Con tỉnh rồi à?" "Mày tỉnh rồi à?" Về mặt của hai người đầy lo lắng.

"Đây là bệnh viện sao?" Tôi nói trong một mõi.

"Ừ! Mày bị ngất và trúng mưa, tao chạy tìm mày muốn rã ruột luôn!"

"Mà có chuyện gì với mày thế?" Nhỏ bạn hỏi trong lo lắng.

Tôi mõi mõi trả lời: "À không có gì! Tao có chút chuyện gấp mà tại mắc mưa thôi!"

Nhìn mẹ tôi sắc mặt đã đỡ hơn, bà nói: "Để mẹ đi về nhà nấu cháo cho con!" "Cái Vi! Phiền con nhé!" Mẹ tôi nhìn sang con bạn.

"Vâng ạ! Bác cứ về con ở đây với nó ạ!" Nhỏ về mặt tươi cười nhưng có phần mõi mõi chắc do thức trắng đêm canh tôi rồi, tội nghiệp cho nhỏ.

Mẹ tôi rồi đi, nhỏ nói: "Có chuyện gì mày kể tao nghe đi Nhì?!" Sắc mặt nhỏ cầu khẩn.

Nước mắt tôi lại tiếp tục rơi, rơi rất nhiều, lòng tôi đau lắm miệng cứ lắp bắp mãi mới thốt ra được bốn chữ: "Tao yêu anh ấy!"

Nhỏ sững sờ, há hốc miệng nhìn tôi, vì thấy tôi khóc quá nhỏ cũng không hỏi nữa mà ôm tôi vào vỗ về, an ủi tôi. Ngày hôm sau tôi được xuất viện, tôi ỉu rĩ một mình trong căn phòng tường chừng như nhỏ bé mà hôm nay lại rộng rãi mà trống vắng quá... Tôi lại khóc, tôi nhớ anh! Nhớ ánh mắt buồn hun hút, nhớ nụ cười tỏa nắng, nhớ dáng đi, nhớ từng cử chỉ động tác của anh, nước mắt tôi rơi ào ạt. Tôi bước xuống giường tiến đến bàn học mở ngăn kéo lấy ra tờ giấy được xếp gọn kiểu hai hình trái tim ghép đôi! Mở nó ra nhìn hàng chữ mà mình đã viết

- Gửi anh! Người con trai của lòng em! Thật là ngại quá gặp nhau được hai lần mà em chưa hỏi tên anh là gì? Em tên Nhì, Lâm Nguyệt Nhì! Em không biết cảm giác trong em là gì nữa? Từ ngày mưa ấy em cứ nhớ mãi đến anh, nhớ đến nụ cười của anh, con người của anh và đặc biệt là ánh mắt buồn mông lung ấy, em không biết vì sao lại thế nhưng quá thật em rất tò mò về cái cách anh nhìn như thế, phải chăng anh có một nỗi buồn nào đó mà không thể bày tỏ với ai? Em không biết cảm giác em đối với anh là thích hay yêu? Nhưng em mong anh có thể cho em một cơ hội để được làm bạn với anh có được không? Em mong anh hãy suy nghĩ và cho em một cơ hội nhé! Hi, Thân!

Nước mắt tôi lại tuông thêm như trút nước. Tôi xếp lại lá thư một cách cẩn thận, ôm nó đặt lên ngực trái nơi con tim tôi đã thổn thức và đang tan vỡ vì sự ra đi quá đột ngột của anh! Sáng hôm sau, tôi đến nơi anh an nghỉ! Đứng trước mộ nước mắt tôi lại rơi xuống không ngừng, tôi nói trọng nghẹn ngào!

"Chào anh!"

"Có lẽ em đến hỏi mượn đúng không anh? Ngày đó em phải hỏi tên anh là gì? Ngày đó em phải gửi thư cho anh sớm hơn! Phải chi em nhận ra tình cảm của em dành cho anh là tình yêu chứ không phải là một thứ tình cảm nào khác! Phải chi em mạnh dạn hơn một chút để đến gần anh hơn! Phải chi em gặp anh sớm hơn một chút phải không anh? Em muốn được bên cạnh anh ngồi nghe anh đàn guitar chứ không phải lên lúc xem anh đàn ở lớp học nhạc, em muốn được anh chia sẻ những niềm vui và nỗi buồn, em muốn chạm đến ánh mắt nhìn mông lung ấy của anh, em muốn em là người để anh nhìn bằng ánh mắt ấy. Em muốn... Rất muốn có anh!"

"Giờ đây tuy đã muộn màng nhưng em vẫn ở đây vẫn đứng trước mặt anh mà bày tỏ tình cảm của em dành cho anh đây! Mai Phong! Em yêu anh! Mãi yêu anh! Cho dù anh ở thế giới nào đi nữa anh vẫn ở đây, ở mãi nơi con tim em... Mãi mãi", tay tôi đặt lên ngực trái cùng những giọt nước mắt nghẹn ngào tuông rơi! Mở trong ví lấy ra tờ giấy nhỏ xếp hình trái tim đôi đặt lên mộ phần anh, thì thầm

"Lá thư tình duy nhất! Nó mãi mãi thuộc về anh! Người con trai của lòng em!"

Ở phía xa có một linh hồn khẽ mỉm cười và rơi nước mắt, tự nhủ: "Em ngốc lắm! Cô bé à! Anh sẽ luôn dõi theo em!"

Một con bướm trắng bay đến đậu lên ngực áo của tôi và tôi nghĩ nó là anh, tôi mỉm cười trong nước mắt...

Đời người ngắn ngủi lắm các bạn ạ cứ yêu đi đừng ngại, dù đã trải qua đau thương hay chưa thì cứ làm theo con tim mình đừng để tới lúc mất đi rồi thì hối tiếc cũng đã muộn.

Bạn đang đọc truyện [Truyện Ngắn] Lá Thư Tình Gửi Mượn được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.